

[Alsing Andersen.]

har det spørgsmål aldrig været virkelig drøftet i Nordisk Råd, og ikke desto mindre fremfører man nu dette forslag ganske ensidigt fra dansk side. Jeg synes, det er en forkert fremgangsmåde, og jeg kan ikke tiltræde den.

Jeg ved ikke, om forslagsstillerne kan fantasere sig til, hvilket pinligt indtryk det ville gøre i Sverige, Norge og Island, hvis Danmarks folketing pludselig — og det skal jo helst være pludselig, kan jeg forstå — i løbet af et par uger vedtog at trække de danske ambassadører hjem fra Stockholm, Oslo og Reykjavik.

Man kan måske fantasere sig til, hvilket pinligt indtryk det ville gøre i Danmark, på dansk offentlighed, hvis vi en skønne dag fik at vide, at Sverige, Norge og Island havde besluttet at trække deres ambassadører i København hjem.

Jeg kan ikke forstå, at denne fremgangsmåde skal være den rette til at fremme nordisk samfølelse og nordisk tankegang. Jeg henstiller, at man sætter tempoet ned og trækker dette forslag tilbage eller i hvert tilfælde først undersøger, på hvilken måde man i forståelse med de øvrige nordiske lande, f. eks., gennem en forhandling i Nordisk Råd kan finde frem til en anden ordening end den nuværende.

Det næste punkt, jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om, er nedlæggelsen af ambassadørposten ved De Forenede Nationer. Motiveringen herfor lyder kort og godt i den ærede ordfører for forslagsstillernes fremsættelsestale — det står i Folketings-tidende sp. 3920—:

„Forslagsstillerne mener ikke, det er nødvendigt at have en speciel ambassadør ved FN-missionen, når Danmark har en ambassadør i Washington.“

Punktum! Så mange var ordene. „Forslagsstillerne mener ikke“ — men må jeg spørge, hvor er begrundelsen? At forslagsstillerne ikke mener, det er nødvendigt, må altså betyde, at de mener, at ambassadørstillingen i Washington er sådan en lille forretning, som ikke behøver sin mand til daglig. Og det må desuden betyde, at man mener, at ambassadørposten ved FN er en lille biting, som en ambassadør i Washington kan passe ved at tage en flyvetur dertil en gang imellem!

Efter vor formening er det en meget alvorlig undervurdering af begge poster, og jeg synes ikke, vi er tjent med, at der bliver fremført sådanne betragtninger. I hvert tilfælde kan vi ikke være tjent med at vedtage et sådant forslag.

Jeg har nogen erfaring for, hvad det betyder at have en ambassadør ved De Forenede Nationer, for jeg har været med ved generalforsamlinger i FN, når ministeren ikke var der. At jeg ikke har været der det sidste par år, er en anden sag. Det har ikke altid været således, som den ærede ordfører siger, at det ikke nu er ambassadøren, der er formand for delegationen. Det var det i en lang, lang årrække, og man ved ikke, om det kan blive således igen. I hvert tilfælde er der heri ikke nogen begrundelse for at hjemkalde ambassadøren fra FN. Jeg gad nok vide, hvordan den danske regering og FN-delegationen ville være stillet ved generalforsamlingen, hvis man ikke, som praktisk taget alle andre lande, havde en ambassadør, en embedsmand, der på ambassadørniveau kunne holde kontakt med de øvrige 81 medlemmer, med generalsekretariatet o. s. v.

Naturligvis kan andre skrive indberetninger og føre samtaler, men mon ikke også den ærede ordfører vil indrømme, at det bliver noget andet, når det er en ligestillet, når det er en ambassadør, der kan henvende sig på ambassadørniveau og forhandle med de pågældende lande i vigtige situationer, og de opstår jo gang på gang uden for generalforsamlingerne, hvor hverken ministeren eller nogen delegation er til stede. Jeg tror, det ville være at gøre Danmark en dårlig tjeneste, hvis man vedtog dette forslag og derved forringede både regeringens og FN-delegationens saglige betjening.

Jeg ved ikke, om de ærede forslagsstillere også mener at kunne se bort fra, hvilken betydning det ville have med hensyn til Danmarks goodwill inden for De Forenede Nationers rækker. Danmark er et af de små lande, der i allerhøjeste grad må bestræbe sig for at styrke De Forenede Nationer og bygge sin udenrigspolitik i høj grad på FN. Tror man virkelig, man gør det ved at deklarere over for hele verden, at nu regner man ikke De Forenede Nationer for mere, end at vi kan have en sekretær eller en